

Hồi 18

Ngọa Cốt Du tình

Hai người nắm tay nhau đi vào rừng sâu đến trước một cây đại thụ không rõ tên phía dưới tán lá dày có một vài chiếc thạch kỷ dùng cho du nhân nghỉ chân. Đặng Tiểu Nhân nhìn vào những chiếc thạch kỷ nói với Bạch Hàng Tố:

- Chúng ta ngồi xuống đây nghỉ chân một lát.

Bạch Hàng Tố nhẹ nhàng thở dài, miễn cưỡng ngồi xuống chiếc thạch kỷ dưới gốc cây sắc mặt buồn rười rượi tựa như bầu trời u ám sắp mưa vậy. Đặng Tiểu Nhân nhìn nàng hồi lâu như cố gắng sắp xếp những suy nghĩ đang miên man trong đầu mình: - Hãy nghe ta nói, Tiểu Nhân...

Bạch Hàng Tố cuối cùng cũng đã cất tiếng. Nàng chậm chạp ngẩng đầu lên đưa tay vén những sợi tóc đang lòa xòa xuống trán mình. Đôi mắt đen láy sâu thẳm về ai oán nhìn chàng rồi bắt đầu nói tiếp:

- Người không nên đến thì hơn, và cả ta cũng vô cùng ngu xuẩn, đáng lẽ không được đến nơi này nữa. Đây là nỗi đau của riêng ta. Bây giờ ta nói cho người minh bạch rằng. Đây là lần duy nhất và cũng là lần sau cùng, suốt đời ta sẽ không có một lần thứ hai đâu!

Đặng Tiểu Nhân trong lòng đau khổ, tim chàng nóng như lửa đốt tê buốt tựa hồ bị một bàn tay vô hình nào đó bóp nát khiến nó không ngừng chảy máu. Bất giác chàng rung mình lạnh buốt đưa mắt nhìn nàng rồi cúi đầu nói nhỏ:

- Lẽ nào ta lại giống như một xú cầu hôi thối làm cho người phải căm ghét không muốn đến gần?

Mắt chàng chiếu ra những tia nhìn phẫn nộ, những tia nhìn tức giận của một kẻ bị người ta khinh khi coi thường.

- Không phải căm ghét...

Ánh mắt của Bạch Hàng Tố đã trở nên nhu mì dịu dàng hơn một chút, đám mây mờ bao phủ trước mặt nàng dường như cũng đã tan biến phần nào. Nàng trầm giọng nói tiếp:

- Mà là người đã chọn lầm người, người đã hoàn toàn sai lầm... Ta... Ta không phải là một đứa trẻ.

Đặng Tiểu Nhân thoáng vẻ ngạc nhiên không hiểu gặng lại:

- Cái gì? Cái gì mà không phải là đứa trẻ?

- Không phải chỉ là nói nói cười cười đùa nghịch với người. Ta... Ta muốn là...

Nàng lắc đầu thở dài, chợt ngừng lời không nói nữa, một sợi tóc mượt như tơ bị gió thổi tung bay trước mặt, đôi mắt nhưng càng xa vắng hơn, má phấn chợt hồng lên giọng nói có vẻ kích động:

- Ta đã trải qua bao nhiêu thăng trầm, cũng từng gặp nhiều điều bất hạnh, điều này khiến ta nhận ra rằng ta cần một sự... Chứ không muốn người ta thương hại xót xa...

Đặng Tiểu Nhân đột nhiên chấn động tâm thần, im lặng không nói.

- Chúng ta sống trong hai thế giới hoàn toàn khác biệt nhau, người là mặt trời, ta là mặt trăng...

Thanh âm, thần sắc của Bạch Hàng Tố dần dần đã ôn nhu trở lại, nàng chợt nhớ rằng chàng đã liều chết quên sống để cứu nàng, lúc trong khách điểm chàng đã sắc thuốc nấu nước lo lắng cho nàng suốt đêm không ngủ, những phút giây đẹp đẽ như vậy, những hồi ức đó khiến cho người ta không thể nào quên...

Trong đêm mưa hôm nào, lúc ở trong địa đạo của ngôi miếu đồ đồ cứu chàng trong khi vô ý. Nàng đã chạm phải thân hình trần trụi của chàng, ngoài việc tiếp xúc nam nữ bình thường, quan hệ giữa họ giống như một đôi vợ chồng nhỏ mọn nồng ân ái, chàng đã khiến cho nàng mê đắm. Như vậy, nàng yêu chàng vô cùng, nhưng mà bây giờ...

Nàng không dám làm chàng bị kích động thêm nữa, muốn thử xin lỗi chàng, trước tình thế này nàng đành phải lấy giọng an ủi vỗ về như đại tỷ đồ dành tiểu đệ.

- Tiểu Nhân, khi hạnh phúc đến người nên giữ chặt lấy nó, đừng để nó trôi qua, Mai Đông Ni là một thiếu nữ khả ái, xem ra có tình cảm sâu nặng với người. Người không thể làm tổn thương người ta.

Đặng Tiểu Nhân nhảy dựng lên, chàng lấy tay dí vào chóp mũi của Bạch Hàng Tố cười ha hả nói:

- Đến giờ ta mới minh bạch. Hóa ra người vì chuyện ấy mà... Tố Tố người nên hiểu rằng trong mắt ta Mai Đông Ni bất quá chỉ là một tiểu muội nghịch ngợm phá phách, chẳng lẽ người...

Bạch Hàng Tố thở dài buồn rầu nói:

- Hừ! Trước mặt ta thì ngươi luôn nói chẳng qua đó chỉ là một tiểu muội nghịch ngợm hay đùa, còn trước mặt Mai Đông Ni ngươi lại nói trong lòng ngươi, ta chỉ là một tử tử tình cớ gặp gỡ...

- Đừng nói nữa.

Đặng Tiểu Nhân thét lên một tiếng lớn làm cho Bạch Hàng Tố sợ hãi giật mình, hai mắt chàng như muốn tóe lửa toàn thân run lên. Bộ dạng trông thật kinh người, hữu thủ chàng chọt vung ra nhanh như tia chớp chụp lấy bàn tay ngọc của nàng, nắm chặt cứng không rời.

Bạch Hàng Tố cảm thấy cực kỳ đau đớn, nhưng trong cái đau này có một cảm giác kỳ diệu không thể nói ra thành lời. Lòng nàng vô cùng hoảng loạn không biết xử sự sao cho phải, chột nghe thấy chàng cất giọng nói:

- Ngươi coi ta là người thế nào? Ngoài ra có lẽ ngươi cho rằng ta là kẻ ưa lảng nhăng miêng hay nói linh tinh không kiêng sợ ai. Nhưng ngược lại ta không nói hai lời. Lúc gặp ngươi lần đầu ở Bá Tử khẩu đối với ta đó chỉ là sự tình cờ ngẫu nhiên như ánh sao băng lướt qua một lần mà thôi, nhưng ta có nằm mộng cũng không thể ngờ rằng lại hội ngộ với ngươi lần thứ hai...

Nàng im lặng không nói cứ mở to đôi mắt nhìn chàng đắm đắm.

Đặng Tiểu Nhân thở hắt ra một tiếng dường như đang đắm chìm trong hồi ức. Nhớ lại chuyện cũ, hồi lâu mới bắt đầu nói tiếp:

- Trời xanh kia khéo trêu ngươi, có trong mộng cũng không ngờ lúc ta lạc đường trú chân nơi tòa miếu để bị hai ả dâm ni dùng dược vật mê hoặc, ngươi lại chạy đến cứu ta...

Bạch Hàng Tố vô cùng xúc động khoe môi khẽ mấp máy muốn nói điều gì đột nhiên khuôn mặt xấu hổ đỏ hồng không nói nên lời.

Đặng Tiểu Nhân vô cùng xúc động nhìn nàng giọng chân thành:

- Tố Tố từ thời khắc này ta quyết định, ta không hỏi về thân thế của ngươi cũng không muốn biết về quá khứ ra sao, mọi chuyện đã qua ta không nhắc tới nữa.

Đặng Tiểu Nhân ngừng nói hai tay chàng bất ngờ nắm chặt lấy đôi tay nàng mắt đắm đuối nhìn nàng không chớp, giọng nói trở nên gấp gáp cuồng điên:

- Tố Tố, ta nói cho nàng nghe, quá khứ đã qua ta không thể nào có mặt thì trong tương lai nhất định phải có mặt ta trong tâm tư ngươi...

Bạch Hàng Tố như bị sét đánh đầu óc choáng váng, trợn mắt há miệng đứng ngây người nhìn Đặng Tiểu Nhân một lúc sau mới lẩm bẩm nói:

- Người chuyên môn nói vậy, Tiểu Nhân người đang nóng đầu phải không?

Đặng Tiểu Nhân ngang ngạnh nói bừa:

- Người muốn nói thế nào cũng được nói ta mát hoặc giả nói ta nóng đầu, chỉ cần người nghe được những lời ta nói là đủ rồi.

- Người điên rồi.

Chân tay Bạch Hàng Tố luống cuống chột thờ dồn dập vội nói: - Tiểu Nhân! Tình cảm cần phải có sự đồng cảm của hai bên, lúc ta phát hiện thấy người và Mai Đông Ni thật xứng lứa vừa đôi. Ta âm thầm cầu phúc cho hai người hạnh phúc, lòng ta tuy cũng chết lịm một phần, Tiểu Nhân, lẽ nào người lại nhẫn tâm làm hại một thiếu nữ trong trắng như vậy?

Đặng Tiểu Nhân nói giọng phẫn nộ:

- Ta không có sức để làm hại đến Mai Đông Ni.

Bạch Hàng Tố lạnh nhạt hỏi lại:

- Thật không?

Đặng Tiểu Nhân lạnh lùng đáp:

- Bởi vì ta đã bị người làm tổn thương trước rồi, một kẻ bị thương mà ngay cả khả năng bảo vệ mình cũng không có, thì làm sao có đủ sức để làm hại người khác.

Bạch Hàng Tố buồn rầu bảo:

- Thương thay, ta sinh không đúng lúc. Đáng tiếc là trước đây người đã không đi vào quá khứ của ta, còn ta vẫn cứ chỉ là một con người sống trong hiện tại mà không hề có tương lai.

Đặng Tiểu Nhân vung tay giọng kích động nói lớn:

- Chỉ vì người quá thiện lương, bởi vì người sợ tổn thương đến người khác nên người tự giam cầm bản thân đó thôi.

Tim Bạch Hàng Tố đập dồn dập như muốn nổ tung ra, chàng nói không sai lời nói của chàng đã chạm tới nơi sâu thẳm của trái tim mình. Nàng không ngờ rằng một người xa lạ non nớt như chàng lại hiểu được sâu sắc đến như vậy về bản thân mình.

Nàng đích thực là tù nhân khi mà nàng thấy được phút chốc lúc Đặng Tiểu Nhân nắm tay Mai Đông Ni tung tăng dạo chơi trên đỉnh núi Diệu Phong sơn. Nàng tự xây cho mình một nhà ngục kiên cố không cách nào xuyên thủng trong trái tim mình.

Đặng Tiểu Nhân hét lớn:

- Người nên chết, thật là nên chết mới phải.

Bạch Hàng Tổ tức giận la lên:

- Ta từ trước đến nay không hề chửi người hại người, người dựa vào đâu mà thóa mạ mắng ta phải chết?

Đặng Tiểu Nhân chỉ vào mũi nàng nạt lớn:

- Từ đầu đến chân người đều nóng kinh người, người dù không muốn làm tổn thương người khác nhưng không may cho ta cứ đụng phải người mãi, thân thể nóng bỏng của người đã đốt cháy tim ta, làm tan nát lòng ta.

Bạch Hàng Tổ mở to mắt nhìn chàng, khoe miệng xanh xao hé mở, nàng càng nghe càng cảm thấy quái lạ, càng nghe càng thấy nghi hoặc mỗi lúc một cảm động hơn, ánh mắt càng lúc càng trở nên xa vắng hơn.

Đặng Tiểu Nhân từ từ bước đến gần nàng, giọng nói mỗi lúc lại trở nên kích động hơn:

- Ta hận người, ta hận người tại sao người lại có thể xinh đẹp tuyệt trần, tại sao người cao nhã thanh thoát đến vậy, có sao người lại đi cứu ta nơi địa huyết trong ngôi miếu đồ đạo nọ. Ta oán người sao không để ta chết đi cho thanh thản.

Cách diễn tả tình cảm mãnh liệt như vậy khiến cho nàng vô phương chống đỡ, đang từ thế chủ động bỗng nhiên biến thành người bị động. Đôi mắt nhiệt tình rực lửa của chàng thêm với những thanh âm dồn dập đã khiến nàng ý loạn tình mê. Nàng mất khả năng phán đoán, nàng cứ đứng đó ngơ ngẩn nhìn chàng, hai dòng suối lệ như muốn trào ra. Bất ngờ...

Chàng nắm tay nàng kéo lại gần, rồi ôm gọn vào lòng, đôi môi dày nóng bỏng của chàng gắn chặt lên đôi môi đỏ hồng của nàng.

Một cảm giác ấm áp lạ thường tuôn chảy vào tận đáy sâu tâm hồn nàng, nàng đột nhiên có cảm xúc toàn thân vô lực, mềm nhũn trong tay chàng, lòng lâng lâng hư ảo. Tiếp đó đầu óc bỗng choáng váng quay cuồng nàng hầu như không biết mình đang ở nơi đâu.

Đôi cánh tay rắn chắc của chàng, bộ ngực vạm vỡ ấm nồng cùng với đôi môi nóng bỏng... khiến nàng dần dần như bị tan chảy...

Bạch Hàng Tố từ từ khép mắt lại, đôi dòng lệ roi thánh thót trôi vào trong miệng hai người nóng nóng mằn mặn. Con tim của nàng bay bổng, phất phơ, trôi nổi cứ như bay lên bay lên cao mãi chín tầng mây...

Thân hình nàng mềm nhũn không còn chút sinh lực, đầu óc lơ mơ trống rỗng chẳng biết mình đã lạc tới phương nào, hầu như quên luôn cả sự tồn tại của bản thân.

Nàng đột nhiên cảm thấy một luồng hơi nóng bỏng tỏa khắp thân mình trong phút chốc sức nóng đã thiêu đốt nàng tan thành tro bụi đang bay tứ tung theo gió cuối cùng đã biến mất không còn dấu tích...

Nàng muốn la lên thật lớn:

- Cứu mạng.

Nhưng dùng hết sức bình sinh cũng không thể thốt ra được một lời.

Thình lình...

Nàng cảm thấy trên trán mình lạnh buốt đến tận tim, hóa ra những giọt sương đêm đọng trên lá đã rơi xuống đầu mình.

Giọt sương lạnh giá đã làm cho Bạch Hàng Tố bất ngờ run lên, lập tức nàng định thần lại tâm trí đang từ trong hư ảo đã quay trở về hiện thực.

Trong lòng nàng chợt có một thanh âm vang lên, lời như cảnh cáo luôn văng vẳng bên tai:

- Tố Tố, người quên người là ai rồi sao, từ lúc người sinh ra người không có quyền yêu người và được yêu đặc biệt là đối với nam hài tử kia. Lẽ nào người đã quên, chẳng lẽ người cũng rơi vào tình cảnh như ta trước đây ư?

Bạch Hàng Tố toàn thân run bắn lên cố gắng hết sức đẩy Đặng Tiểu Nhân ra, vùng vẫy cúi gằm mặt xuống không dám nhìn chàng.

Đôi mắt Đặng Tiểu Nhân sáng rực đỏ như hai hòn than hồng, khiến cho người ta không dám nhìn gần. Hai cánh tay rắn chắc cứ ghì chặt lấy nàng không để cho nàng vùng vẫy thoát ra. Đồng thời từ từ cúi đầu xuống muốn tìm lại đôi môi nóng ấm đỏ như son của nàng.

Bạch Hàng Tố hoảng hốt mặt đỏ bừng xấu hổ vừa lắc đầu tránh vừa la lên:

- Buông ta ra, buông ta ra nhanh lên, nếu không ta hét lên bây giờ.

Đặng Tiểu Nhân vẫn bất chấp giọng búng bình:

- Ta không sợ.

Sắc mặt Bạch Hàng Tổ trầm xuống lên tiếng nói:

- Người không buông ta ra ta sẽ hét lên thật to.

Cánh tay Đặng Tiểu Nhân ôm nàng càng chặt hơn, chàng bảo: - Ta mà buông ra, người chạy mất tiêu thì sao?

Đúng thế, chỉ cần chàng buông tay ra thì nàng sẽ chạy ngay, chạy thật xa sợ rằng cả đời này chàng cũng chưa chắc gặp lại nàng nữa.

Bạch Hàng Tổ ra sức giãy giụa quyết liệt, nàng tức tối vì chàng càng lúc càng siết chặt hơn, chợt nghĩ đến lời căn dặn của cô mẫu, trong lòng nàng có một cảm giác gần như tuyệt vọng cứ bám chặt lấy tim. Nàng phần nộ hết lớn:

- Người có bỏ ta ra hay không?

Đặng Tiểu Nhân nhìn nàng không chớp mắt, thấy nàng thực sự nổi giận đành phải hóa giọng nhượng bộ:

- Nếu ta bỏ tay ra người phải hứa là không được chạy trốn nhé. Chúng mình ngồi xuống đây nói chuyện.

Bạch Hàng Tổ thuận miệng đáp:

- Được!

Đặng Tiểu Nhân buông tay đứng yên bất động.

Bỗng nhiên...

Bộp!...

Bạch Ngọc Tổ giơ tay lên nhanh như điện xẹt không hề nghĩ ngợi tát một cái thật mạnh vào má Đặng Tiểu Nhân, hừ lạnh một tiếng rồi quay người toan bước đi.

Đặng Tiểu Nhân bị đánh bất ngờ, ngạc nhiên đứng như trời trồng, chợt chàng hét lên một tiếng hai mắt đỏ ngầu tay phải phải lẹ làng vươn ra nhanh như chớp nắm chặt lấy cánh tay của nàng.

Đôi lông mày đen nhánh cau lại, hai mắt trợn tròn sắc mặt cực kỳ tức giận, nàng tự hận mình nhiều hơn là giận chàng.

- Tại sao mình lại đi vào rừng với hấn, tại sao để cho hấn mê hoặc, tại sao đi nghe những lời hấn nói, tại sao mắt cứ rơm rớm lệ, tại sao lại để cho hấn hôn mình cơ chứ?

Lại còn:

- Tại sao không nghe lời cô mẫu, tại sao lại cứ lên ra đây gặp hắn, ôi sao mình lại đại như vậy, mình thật là to gan, rõ ràng biết hắn là một kẻ gan lì, một kẻ mà bất cứ việc nào hắn cũng dám làm.

Đặng Tiểu Nhân cảm thấy trên má mình đỏ bừng bừng rất đôi mắt chàng mở to trừng trừng nhìn nàng, chàng vẫn không dám tin đây là sự thực nhưng trên mặt chàng còn in rõ ràng những dấu ngón tay nhỏ nhắn của nàng.

Bạch Hàng Tổ vừa đánh xong trong lòng cảm thấy hối hận. Nàng không dám nhìn chàng, đầu cứ cúi thấp xuống im lặng nhìn xuống chân mình, người đã thối giầy giữa, cũng không thốt lên một lời. Nàng không biết nên nói thế nào cho phải, bất giác buột miệng nói đại:

- Ta chẳng có gì để nói với người cả.

Nàng đã chạm vào tự ái của chàng khiến cho chàng bùng bùng giận dữ như ngọn hỏa sơn sắp bộc phát, hai mắt đỏ ngầu trợn trừng nhìn nàng, phần nộ điền cuồng hét:

- Ta cho người biết từ trước đến giờ chưa ai dám tát ta một bạt tai. Ta...

Nói xong hữu thủ chàng giơ lên nhanh như tia chớp đưa tới trước má trái của nàng.

Nàng đột ngột ngẩng đầu lên lạnh lùng nhìn chàng không hề tránh né, trái lại cứ đứng thẳng người bất động khuôn mặt trắng hồng trông nàng càng xinh đẹp mê hồn.

Đặng Tiểu Nhân thoáng chút kinh ngạc, bàn tay dừng lại trên không trung không dám đánh xuống nữa, thân hình bất giác lùi lại phía sau một bước, mắt trợn tròn miệng thở phì phì bực tức nói:

- Người dựa vào đâu mà dám đánh ta? Người cho rằng người là ai? Không sai. Người rất đẹp khiến cho người ta rung động nhưng người không thể không thừa nhận rằng người bất quá chỉ là một nữ nhân, một nữ nhân có thể làm động lòng người...

Nàng đã bị những lời nói làm tổn thương, cơ hồ sắp khé những giọt nước mắt đã cạn khô từ bao giờ.

Đúng vậy, nàng chỉ là một nữ nhân, chỉ cần nghe vài câu nói ngon ngọt và vài câu đùa nghịch khác thường đã khiến cho nàng mềm lòng. Nàng bất quá chỉ là một nữ nhân nông cạn mềm yếu không hề có chút cứng rắn.

Bạch Hàng Tố cắn chặt răng, khuôn mặt trắng nhợt không còn một chút huyết sắc, trái tim tan nát nhỏ máu, sự bi phẫn hóa thành sức mạnh, nàng bước nhanh về phía trước dùng hết sức đẩy Đặng Tiểu Nhân lui về sau.

Đặng Tiểu Nhân quay lưng về phía bờ hồ, chân đặt lên hòn đá chàng không thể ngờ rằng nàng lại đột ngột động thủ đẩy chàng, một chân của chàng bị sức đẩy của nàng làm cho bám không vững trên đất, gặp phải hòn đá trơn liền bị trượt xuống.

Bỗng nghe...

"Bõm!"

Đặng Tiểu Nhân đã bị té vào cái hồ nước nhỏ ở trong khu rừng.

Bạch Hàng Tố đứng chết lặng mãi tới khi nước hồ lạnh buốt văng lên người, Bạch Hàng Tố mới tỉnh lại, nàng không dám quay mặt ra sau nhìn chàng, vội vàng sải bước nhanh ra khỏi khu rừng.

Bạch Hàng Tố tuy biết rằng nước hồ không sâu nhưng nàng vẫn không yên tâm, lòng lo lắng không biết chàng có bị chết chìm không? Không rõ chàng có bị lạnh không? Không biết...

Trong lòng nàng tuy vô cùng lo lắng cho chàng rất muốn quay đầu lại nhìn, nhưng bước chân nàng cứ bước nhanh về phía trước không hề dừng lại.

Bởi vì nàng biết rằng chỉ cần thấy được chàng nàng sẽ không đi nổi nữa, cho dù Đặng Tiểu Nhân chẳng hề quấy rầy ngăn trở, nàng cứ tự động ở lại không thể nào rời xa chàng, vì nàng đã yêu chàng vô cùng mãnh liệt.

Y phục, đầu tóc của Đặng Tiểu Nhân ướt sũng, lớp ngóp chui từ dưới hồ lên, mặt chàng chẳng hề biểu lộ hận thù, yêu ghét càng không có chút phần nộ hay bất an nào cả.

Chàng chậm chạp lê bước ra khỏi khu rừng rồi khẽ đảo mắt nhìn quanh tứ phía, trừ chàng ra chẳng còn một bóng người nào, khóe mắt chàng bỗng lóe lên những tia nhìn đặc biệt kỳ dị.

Đặng Tiểu Nhân thở dài một tiếng hai chân điểm nhẹ xuống nhanh lẹ phóng mình xuống dưới chân núi.

Đột nhiên...

Phía sau lưng chàng vọng đến một tiếng thở dài cực kỳ nhỏ, tựa như tiếng khóc nỉ non của ai đó, thanh âm mai oán thê lương rõ ràng là đau khổ đến cùng cực.

Tiếp đó lại nghe có tiếng tay áo phất phơ trong gió, bóng người lẹ làng lướt qua tựa hồ như ma, một làn khói nhẹ uốn lượn bay lên nhanh chóng bám theo sau Đặng Tiểu Nhân đuổi theo xuống dưới chân Diêu Phong sơn.

Tai của Đặng Tiểu Nhân cực kỳ thính nhạy, không còn kém cõi như ngày xưa. Trong khoảng chu vi một trăm thước tiếng hoa rơi lá rụng nhẹ nhàng cũng khó mà thoát khỏi đôi tai của chàng, Đặng Tiểu Nhân đã biết rõ người đuổi theo phía sau mình phải là Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni.

Nguyên là Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni và Đặng Tiểu Nhân bữa trước phát hiện có điều kỳ dị trong khu rừng này. Trong lòng nàng cảm thấy bất an nghĩ rằng trong đây nhất định có điều lạ lùng kỳ quặc, do đó đêm nay khi thấy Đặng Tiểu Nhân xách kiếm đến như sự phụ của mình là Từ Bán Nông nên cố ý cho rằng mình sợ ma không chịu đi cùng chàng.

Kỳ thực nàng đã đến khu rừng trên đỉnh núi trước, mục kích tất cả từ đầu đến cuối. Nàng chợt hiểu rõ mọi sự thể là cõi lòng nàng cũng tan nát theo lời nói của chàng.

Nàng thầm chắc Đặng Tiểu Nhân bạc tình rồi lại tự thầm trách mình lẽ ra không nên đến đây. Nàng vô cùng hối hận nhưng tất cả đã quá muộn màng.

Đặng Tiểu Nhân cũng không quay đầu lại cứ liều mạng chạy như điên cuồng, ngay lúc này tại nơi này tình cảnh trở trêu như vậy chàng không muốn gặp mặt nàng. Hai bên gặp nhau lúc này, người thì buồn khổ kẻ thì lòng tủi xấu hổ, chẳng phải là điều khó xử cho hai phía cả sao?

Đặng Tiểu Nhân chạy thẳng về khách điểm tắm rửa thay đổi y phục xong, nằm lăn ra giường. Tinh thần hơi hốt hoảng người như sắp lên cơn sốt, trước mắt chàng toàn là những bóng người nhảy múa loạn xạ chốc chốc lại nghe tiếng Bạch Hàng Tố nói "hận" chàng như thế nào, thỉnh thoảng lại thấy như Mai Đông Ni đang chỉ vào mặt chàng oán trách chàng "bạc tình".

Chàng nhắm mắt lại cũng không thoát khỏi hai khuôn mặt xinh đẹp hồng như hoa đào hé nụ, lấy chân chùn kín đầu cũng không thể cho khuất được hai cái bóng thướt tha yêu kiều đang bay lượn trước mặt.

Đặng Tiểu Nhân lồm cồm bò dậy ngồi xếp bằng luyện công nhưng đầu óc chàng cứ lắc lư quay cuồng cứ nhấp nhối không yên, vô phương trầm định tụ khí bởi vì đây là lần yêu đầu đời và cũng là lần thứ nhất tỏ tình với một nữ nhân.

Chàng cứ miên man suy nghĩ, tâm hồn cùng lúc càng bấn loạn lẽ nào đây chính là yêu, chẳng lẽ tình là vậy sao?

Đặng Tiểu Nhân bực tức ngồi bật dậy, khoác áo xách kiếm đi ra ngoài khách điểm cứ bỏ chạy thẳng đến Bắc thành càn nhi.

Mặt trời còn chưa mọc màn sương sớm mù mịt bao phủ khắp nơi. Bắc thành càn nhi vẫn vẫn lạnh không có lấy một bóng người.

Đặng Tiểu Nhân xoay nhẹ cổ tay, một thanh âm sắc lạnh vang lên liền đó một làn ô quang đen huyền đã vút ra, thanh Mặc Kiếm lập tức bay ra khỏi vỏ nhanh như điện chớp mang theo kiếm quyết thuận thế đẩy tới trước.

Trong phút chốc kiếm pháp Thu Phong Hào Hiệp Thiên Hạ Vô Địch đã được triển khai, kiếm quang lưu chuyển không ngừng, thế kiếm vững như sơn thạch, kiếm khí tỏa ra rợn người, kiếm phong hú rít ào ào bên tai.

Chớp mắt thân hình của Đặng Tiểu Nhân đã hòa nhất với kiếm làm một, không thể phân biệt được nữa. Chỉ thấy một đám mây đen uốn lượn xoay tròn bay lượn trong màn sương đang trắng xóa mờ ảo bao phủ xung quanh.

Mai Đông Ni trần trở không sao ngủ được trên mặt gối ướt đầm. Nàng biết rằng đây chính là những giọt lệ của mình tuôn trào xuống gối mà ra.

Nàng bước xuống đi xuống trước gương, đôi mắt tuy bị nhòa đi vì những giọt lệ nhưng vẫn nhìn vô bóng hình trong gương.

Đôi má bầu bĩnh với làn da cực kỳ hồng thắm, đôi môi đỏ mọng như son, sắc hồng vô cùng tươi đẹp, xinh tươi đến độ khiến cho người ta không sao miêu tả hết được bằng lời.

Nàng hận cái đẹp của mình, đồng thời cũng hoài nghi không biết có phải mình đẹp thật không. Nếu như nói nàng xinh đẹp thật sự vậy thì Đặng Tiểu Nhân có thể...

Nàng lấy tay đẩy tấm gương qua một bên, bước chân từ từ di động đến trước cửa sổ đứng đợi vầng thái dương nhô lên, đối diện với những tia nắng ban mai, nàng mơ hồ ý thức một điều, tâm hồn trong sáng phẳng lặng tỏa tựa như mặt nước hồ thu cùng với những năm tháng hạnh phúc trong tương lai đã bị chàng vô tình phá vỡ tan nát.

Nàng khẽ thở dài một tiếng hai dòng lệ tuôn thánh thót rơi trong ánh nắng ban mai vang vọng vào cõi lòng trống vắng thật vô cùng xót xa.

Tuy tiết trời không phải là mùa lạnh giá nhưng không khí buổi sáng sớm trên núi cũng đã đổi mát lạnh.

Không biết từ lúc nào Bạch Hàng Tố đã xoay mình quay trở lại bên hồ nước nhỏ phía trong khu rừng trên đỉnh Diệu Phong Sơn.

Sắc diện nàng nhợt nhạt, mặt trắng bệch không còn một tia tuyết sắc đứng lặng yên một lúc cô độc bên hồ nước làn gió sớm mai [mất 1 dòng].

Dáng vẻ phiêu dật thanh thoát xinh đẹp trông giống như vị Lạc Thủy Thần Phi cô nương trong truyền thuyết.

Bạch Hàng Tố cứ đứng yên lặng nhìn xuống hồ nước trong suốt có thể nhìn thấy tới đáy, bất động hồi lâu những con cá bơi tung tăng trong hồ làm cho mặt hồ gợn sóng lăn tăn. Những gợn sóng làm cho bóng hình của nàng in trên mặt hồ run lên nhè nhẹ.

Trên nét mặt của nàng tuy bình tĩnh như vậy, nhưng trong lòng nàng đang hồ nghi xen lẫn bất an khí trời mát mẻ như vậy nước hồ tất nhiên giá lạnh vô cùng chàng rót xuống đó có lạnh không?

Chàng có thể do vậy mà phát bệnh không? Chàng...

Mặt hồ dần dần êm ả phẳng lặng trở lại, nàng cứ đắm đắm nhìn không chớp mắt vào bóng hình của mình.

Nàng hoàn toàn không dám tin rằng mới đây thôi mình đã làm những chuyện động trời. Lần đầu tiên dám tát tai nam nhân. Lần đầu tiên đón nhận nụ hôn trong rừng sâu, và cũng lần đầu tiên dám xô người ta xuống hồ nước...

Nàng thốt ra một tiếng thở dài và lẩm bẩm nói một mình:

- Ôi! Đây là số mạng sao? Chẳng lẽ vận mạng vĩnh viễn vô phương biến cái sao?

Mặt trời đã lên.

Những tia dương quang vàng óng xuyên qua tán lá dày đặc của rừng cây chiếu sáng thân thể nàng, lấy tay che trước mặt, ngửa mặt lên nhìn bầu trời thở dài buồn bã miệng cứ thì thầm:

- Ôi vầng thái dương đã mọc rồi nhưng lại chẳng thuộc về ta.

Một hồi lâu nàng tựa hồ như đã quyết định, giọng nói nhỏ nhẹ nhưng cương quyết:

- Ta nên quay về, ôi! Ta đã phải đi rồi.

Thế là nàng bước chân đi không hề quay đầu ngoá lại.

oOo

Ngũ Long Đình.

Nằm ở trung tâm Bắc Hải bốn bề nước xanh bao bọc phong cảnh tuyệt đẹp là nơi để vương đến nghỉ ngơi nhàn tản, cấm vệ quân canh gác cẩn mật, cho dù là vương công đại thần nếu không được cho phép cũng không dám tự tiện vào đây.

Ánh tịch dương đã ngả về tây cảnh sắc vẫn y như cũ.

Thần sắc của Cung Thân Vương cực kỳ trầm trọng lấy từ trong người ra một phong thư đã được bóc ra về mặt bất an nhìn Đặng Tiểu Nhân đang ngồi đối diện hồi lâu mới từ từ cất tiếng:

- Người hãy xem phong thư này trước đã.

Đặng Tiểu Nhân tiếp lấy phong thư xem kỹ qua một lượt thần sắc đột nhiên biến đổi nhưng thoáng chốc nét mặt đã trở lại bình thường, chàng nghĩ ngợi một hồi lâu rồi cất giọng nói nhỏ:

- Xin hỏi vương gia nét chữ trong phong thư này đích thực là thủ bút của Mục Lạc Trác Mộc lão gia phải không?

Cung Thân Vương gật đầu đáp:

- Không sai, phong thư này đích thực là thủ bút của Hồi Bộ Chi Vương Mục Lạc Trác Mộc.

Nét mặt Đặng Tiểu Nhân thoáng lộ vẻ nghi ngờ nhìn Cung Thân Vương rồi hỏi:

Nói như vậy Tiểu quận chúa Mai Đông Ni là tôn nữ của Hồi Bộ Chi Vương Mục Lạc Trác Mộc mà không phải là viên trân châu do vương gia sinh ra sao?"

Cung Thân Vương gật đầu trả lời:

- Đúng vậy, năm đó bản vương phụng chỉ đi tuần săn vào tiết đông ở Hồ Bộ, gặp Mục Lạc Trác Mộc hùng tài đại lược, là một nhân vật anh hùng, người không câu nệ tiểu tiết cùng với bản vương kết làm bằng hữu vong niên. Mục Lạc Trác Mộc biết ta không có con gái nên khi bản vương hồi kinh đã mang đến cho ta một tiểu tôn nữ tuổi vừa tròn tháng, tặng cho ta mang về nuôi dưỡng hưởng phúc cho đến nay đã tròn mười bảy năm.

Đặng Tiểu Nhân nghe tới đây mới hiểu rõ về thân thế của Mai Đông Ni, tiếp đó chàng lại cất tiếng nói:

- Tiểu quận chúa có biết chuyện này không?

Cung Thân Vương nhè nhẹ cất tiếng thở dài lắc đầu nói:

- Không biết, trừ cha con Mục Lạc Mộc và vợ chồng bản vương ra hầu như rất ít có người biết chuyện này.

Đặng Tiểu Nhân trầm tư hồi lâu mới bắt đầu nghiêm mặt nói:

- Mục Lạc Trác Mộc đã đem tiểu quận chúa tặng cho vương gia mang về nuôi dưỡng, thì chuyện hôn nhân của tiểu quận chúa về lý thì đương nhiên phải do vợ chồng vương gia làm chủ sự, cha con Mục Lạc Trác đâu có quyền đòi hỏi. Điều lạ là tại sao lão lại đích thân viết thư sai người mang đến để cầu thân với vương gia.

Cung Thân Vương cũng tiếp lời:

- Quái lạ chính là ở chỗ này đây. Bản vương nghĩ mãi vẫn không hiểu nổi. Mục Lạc Trác Mộc đâu phải là người không biết lẽ phải xem ra trong đây nhất định phải có việc dị thường cho nên ta mới cho người mời người đến đây để nói chuyện...

Đặng Tiểu Nhân chớp mắt rồi thấp giọng nói:

- Vương gia thử nghĩ lại xem trước khi sự việc xảy ra có phát hiện ra chút manh mối gì không?

Cung Thân Vương suy nghĩ một lát rồi cất giọng nói tiếp:

- Không có, mấy tháng trước đây Đông Ni quay về Hội Bộ để thăm cha con Mục Lạc Trác Mộc...

Đặng Tiểu Nhân nói chen vào:

- Tiểu diệt đây lúc sơ ngộ Tiểu quận chúa tại Ba Tư khẩu hình như nàng vừa mới từ Hội Bộ trở về Trung Nguyên, khi về đến Vương phủ đã từng nói gì với vương gia về sự tình ở Hội Bộ không?

Cung Thân Vương lắc đầu bảo:

- Trừ ra một ít những chuyện vụn vặt trong gia đình còn những chuyện khác thì không nói tới?

Một thoáng trầm mặc trôi qua.

Đôi mắt của Đặng Tiểu Nhân đột nhiên hé lộ kỳ quang, chàng nhìn Cung Thân Vương đoạn nói:

- Vương gia có gặp mặt người đến cầu thân chưa?

Cung Thân Vương khẽ gật đầu đáp:

- Gặp mặt rồi.

Đặng Tiểu Nhân hấp tấp hỏi:

- Phẩm cách không tốt không xứng đáng với quận chúa nên vương gia mới...

Cung Thân Vương khoát tay cắt ngang lời Đặng Tiểu Nhân nghiêm mặt nói:

- Mặt đẹp như Phan An, dáng vẻ khôi ngô, lời nói cử chỉ lễ độ lịch lãm, được hiền tể như thế còn cầu gì hơn?

Đặng Tiểu Nhân mở to con mắt nhìn Cung Thân Vương không chớp hồi lâu mới ngo ngắc hỏi lại:

- Nếu đã như vậy Vương gia có lý gì để từ chối lời cầu thân của họ?

Cung Thân Vương mỉm cười đoạn nghiêm mặt nói:

- Bản vương quan sát hồi lâu thấy người này tâm địa xảo quyệt, thâm hiểm sâu độc nếu như ta đoán không lầm mục đích của hắn không phải là Đông nhi mà thôi...

Đặng Tiểu Nhân thoáng chút ngạc nhiên vội vàng hỏi:

- Hắn biết võ à?

Cung Thân Vương gật đầu nói:

- Nếu như ta không sai lầm, kẻ này chẳng những biết võ mà võ công của hắn lại còn cao thâm khôn lường, trong giang hồ võ lâm ít có đối thủ sánh kịp.

Đặng Tiểu Nhân đột nhiên lấy tay đập bàn mắt lộ kỳ quang trầm giọng nói:

- Nếu vẫn bối đoán không sai thì lúc Mục Lạc Trác Mộc thảo thư tấu đã bị người ép buộc.

Cung Thân Vương kinh ngạc suýt la lên đôi mắt tròn xoe nắm chặt lấy tay phải của Đặng Tiểu Nhân giọng lộ vẻ bất an:

- Làm sao mà biết được?

Đặng Tiểu Nhân chỉ vào phong thư giọng nghiêm lại:

- Xin vương gia hãy nhìn xem Mục Lạc Trác Mộc hạ bút thoát nhìn có vẻ già dặn cứng cáp, nhưng kỳ thực tự tích hoảng loạn, có lúc còn bị hồng nét tựa như lực bất tòng tâm, không thể viết liền một mạch nếu như tâm thần thoải mái thì đâu có ra nét chữ như vậy.

- Không sai!

Cung Thân Vương vừa nói xong, tiếp đó lại đột ngột lắc đầu lia lịa, cất giọng nói:

- Mục Lạc Trác Mộc trình độ võ công đã đạt tới hóa cảnh, hơn nữa Hồi Bộ cao thủ rất nhiều, ngay cả Đông Dịch, Nam Hút, Tây Đồ, Bắc Đạo và lệnh tôn Trung Châu Nhất Kiếm cũng chưa chắc thâm nhập vào Hồi Bộ một cách dễ dàng để ra tay uy hiếp ông ta được.

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười giọng vẫn thản nhiên như thường:

- Điều vương gia nói chỉ đúng trong trường hợp bình thường thôi, việc hạ thủ được Mục Lạc Trác Mộc đương nhiên không phải chuyện dễ, nếu như hiện tại trong nước vương gia không hề đề phòng gì, đối với văn bối đây muốn ám toán vương gia thì đâu có gì khó khăn.

Cung Thân Vương gật đầu:

- Nói vậy cũng phải, tục ngữ có câu: 'Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng'.

Đặng Tiểu Nhân điềm nhiên cười hỏi:

- Tiểu quận chúa đã biết việc này chưa?

Cung Thân Vương liền đáp:

- Trong vương phủ này trừ bản vương ra chưa có ai biết được chuyện này.

Đặng Tiểu Nhân hỏi tiếp:

- Vương gia, nếu như không chịu đáp ứng lời cầu thân của người được Mục Lạc Trác Mộc cho phép thì vương gia ăn nói thế nào với người đến cầu thân?

Cung Thân Vương vẫn nhú mày buồn bực bảo:

- Bản vương đã nói với hần ta, tiểu quận chúa đã kim niên khai xuân, hứa gả cho người ta rồi, định vào ngày tám tháng này nhận lễ của người ta.

Đặng Tiểu Nhân vội hỏi tiếp:

- Hần nói thế nào?

Cung Thân Vương ngưng trọng thần sắc nói:

- Hần bảo nếu tiểu quận chúa đã thực sự hứa gả cho người khác, tiếc rằng hần đến chậm một bước, hai người vô duyên, Tiểu quận chúa vẫn định giai kỳ, hần sẽ đến chúc mừng xin được uống vài chén rượu về sau sẽ không đề cập nữa. Nếu không phải như vậy hần sẽ công khai chuyện này, nói rõ cho tiểu quận chúa biết thân thế của nàng.

Đặng Tiểu Nhân thấy Cung Thân Vương không chớp mắt cứ nhìn chằm chằm vào mình giọng chàng run run:

- Ý của vương gia là...

Cung Thân Vương nói giọng không vui:

- Cái đầu mê muội của ngươi không biết thật sao? Hay là cố ý giả bộ hồ đồ trước mặt ta? Thế nào, chẳng lẽ ngươi lại bắt ta phải hạ mình xuống cầu cạnh ngươi mới được sao?

Đặng Tiểu Nhân phát hoảng khuôn mặt anh tuấn đỏ bừng xấu hổ tay chân luống cuống miệng lắp bắp:

- Vương gia minh giám, văn bối...

Cung Thân Vương chợt trầm sắc mặt lạnh lùng bảo:

- Thế nào? Chẳng lẽ Đông nhi không xứng với ngươi sao?

Đặng Tiểu Nhân bị Cung Thân Vương hỏi dồn dập trong lòng chàng bất ngờ bình tĩnh trở lại đôi mày khẽ nhíu lại nghiêm giọng đáp:

- Sự việc đến quá đột ngột xin người hãy để có chút thời gian cho văn bối suy nghĩ.

Cung Thân Vương thở dài một tiếng không biết sao hơn đành nói:

- Được rồi, sáng mai ta đến để nghe ngươi nói, trễ quá là không kịp...

Trời vừa sập tối, ánh đèn đã lung linh tỏa sáng khắp nơi.

Nơi Thiên Kiều tiếng chiêng trống vang vọng khắp nơi, người đông như kiến cỏ, không khí cực kỳ náo nhiệt.

Đặng Tiểu Nhân buồn rầu thấy uống rượu một mình chán quá, chàng đi tìm Khoái Thu Lưu và Giao Vương Bao Tam Nhi muốn thương lượng bàn bạc với họ một vài chuyện, nhưng không ngờ rằng đám đông đã tụ lại đèn nhịt bao quanh sân làm mấy tầng, đừng nói đến chuyện bàn bạc mà ngay cả các tiếng chào hỏi cũng cực kỳ khó khăn.

Không biết làm cách nào hơn chàng đành phải rảo qua nơi khác đi kiếm Hồ lão đạo và Phi Phi Phi, tình cảnh cũng chẳng khá hơn. Hai người này cũng đang bận rộn biểu diễn trong khoảng sân của mình không thể nào nói một câu với chàng. Thế là Đặng Tiểu Nhân đành phải tiu nghỉu bước đi.

Xuyên qua một ngõ hẻm có bóng tre là đã rẽ xuống đi thẳng về phía lầu canh, chàng định ghé thăm Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị.

Khi vừa bước tới ngõ hẻm nhà họ Viên đôi mày kiếm của chàng đột nhiên dựng lên sắc mặt bỗng lạnh giá, khóe miệng hiện ra một nụ cười lạnh lùng.

Bất ngờ...

Từ phía sau lưng chàng truyền đến tiếng bước chân vô cùng nhẹ nhàng.

Đặng Tiểu Nhân chớp mắt khẽ hừ một tiếng bước chân đột ngột nhanh thêm tiếng bước chân phía sau cũng đột nhiên vang lên nhanh và gấp gáp hơn.

Chàng đi chậm lại, tiếng bước chân phía sau cũng từ từ chậm dần. Lúc này Đặng Tiểu Nhân đã xác định có người đi bám theo sau mình.

Đi về phía trước một đoạn nữa, xung quanh đã vắng bóng người địa thế trống trải thoáng mắt. Đặng Tiểu Nhân lựa chỗ địa thế thuận lợi cho mình chàng bất ngờ dùng bước nhanh lẹ quay người ra sau hét lớn:

- Nằm xuống!

Nói chưa dứt lời liền thấy thấy song cước chàng điểm nhẹ xuống đất, người đã bay vọt nhanh như điện xẹt, thân hình nhanh lẹ xoay tròn đột ngột đổi hướng, hữu chuông đẩy ra mau tựa tia chớp, một chiêu biến thành ba thức điểm vào ba yếu huyệt Khí Môn, Tương Đài, Huyền Cơ của kẻ lạ mặt.

- Ha ha ha...

Tiếng cười chưa dứt đã nghe một tiếng vang chấn động.

"Bùng!"

Kinh phong phát ra mãnh liệt, cuồng phong nổi lên tứ phía thân ảnh hai người như hai luồng điện nhập vào nhau, rồi lại tức tốc tách ra đồng thời đáp xuống mặt đất.

Đôi mắt của Đặng Tiểu Nhân phóng ra những tia nhìn sắc như lưỡi dao, nhìn chăm chăm không chớp vào kẻ đối diện, trong lòng thầm nghĩ:

- Đoạt Mệnh Tam Cước, chiêu này của lão quái uy trấn trong giới võ lâm giang hồ, hiếm có người địch nổi ngay cả Thần Dao Trịnh Chính Nhân và Quỷ Ảnh Tử Tử Sơ Bưu cũng không dám coi thường uy lực của nó, không ngờ lại bị người này hóa giải dễ dàng như vậy...

Kẻ lạ mặt chấp hai tay sau lưng, thần thái an nhàn, khuôn mặt rục rịch rõ liếc nhẹ Đặng Tiểu Nhân một cái, cất tiếng cười nói:

- Thật là xa cách bao lâu mà khiến người gặp lại khó mà ngờ được tiến bộ thật đáng mừng, mừng thay!

Đặng Tiểu Nhân hơi ngạc nhiên vội trầm giọng hỏi:

- Các hạ là...

Người lạ mặt cất tiếng cười thích thú đưa mắt liếc Đặng Tiểu Nhân rồi chột thờ dài nói:

- Giã biệt chưa lâu không ngờ rằng tiểu huynh đệ đã sớm quên mất cố nhân nói ra những lời thật khiến người buốt giá trong tim.

Đặng Tiểu Nhân nhìn người này không chớp mắt, mặt trông rất quen nhưng càng trong lúc cấp bách càng nhớ không ra. Bất giác mặt chàng đỏ hồng xấu hổ giọng nói cực kỳ tỏ ra lúng túng.

- Xin lượng thứ cho tại hạ nhãn lực kém cỏi, các hạ đây là...

Người mới đến cười hì hì nói tiếp:

- Tiểu huynh đệ, ta chỉ đùa với huynh đệ một chút để xem cái vẻ lúng túng của người thôi mà.

Người này vừa nói vừa lấy tay hất bỏ chiếc mũ đang đội trên đầu, một mái tóc dài đen mượt như nhung từ từ xõa xuống bờ vai, hương thơm nhẹ nhàng lan tỏa thật ngờ người này lại là một nữ nhân dáng vẻ yêu kiều, nhan sắc diễm lệ tuyệt trần.

Đặng Tiểu Nhân đột nhiên rạng rỡ nét mặt, đôi lông mày giãn ra lệ làng bước tới nắm chặt lấy tay nàng, nhìn rõ thêm một lần nữa rồi vừa cười vừa nhảy vừa reo lên vui mừng dường như không dám tin vào mắt mình, vội nói:

- Tỷ tỷ, có thật là người không?

Đặng Tiểu Nhân không ngờ rằng nàng chính lại là Tiểu Đào Hồng kỳ nữ của Mã Thủy lâu ở Trương Dịch. Quả là tha hương ngộ cố tri làm sao lại chẳng vui mừng cho được?

Tiểu Đào Hồng nhìn thấy mặt chàng đang ngơ ngẩn nhìn mình thì cực kỳ thích chí vội dí sát khuôn mặt của mình vào sát mặt chàng rồi cười phá lên:

- Không tin hả? Cứ mở to mắt mà nhìn cho kỹ? Sao? Còn nghi ngờ nữa không?

Đặng Tiểu Nhân và Tiểu Đào Hồng tình thân sâu đậm gắn bó với nhau như thể tay chân. Hai người gặp nhau nơi đất lạ quê người trong lòng có một cảm giác lâng lâng khó tả, đồng thời trong lòng chất chứa bao nhiêu điều muốn nói mà nhất thời không biết bắt đầu ra sao.

Phút chốc...

Đặng Tiểu Nhân lẩm bẩm nói:

- Tỷ tỷ, tiểu đệ nhớ tỷ tỷ chết đi được...

Tiểu Đào Hồng bĩu môi đưa ngón tay dí vào chóp mũi Đặng Tiểu Nhân một cái rồi mỉm cười cất giọng thân tình pha chút tinh nghịch hờn giận trêu chàng:

- Xí, thiệt không đó? Đừng có mà rót lời đường mật vào tai ta đấy nhé. Hừ có người mới rồi quên người cũ liền à. Người đâu có nhớ gì đến bà chị già nua này.

Đặng Tiểu Nhân vội vàng giơ tay lên trời nói:

- Tỷ tỷ, người không tin ta có thể thề...

Tiểu Đào Hồng đưa mắt liếc xéo chàng đoạn mỉm cười bảo:

- Cái gì mà thề với thốt! Ta tin, ta tin rồi được chưa.

Đặng Tiểu Nhân ngó Tiểu Đào Hồng chàng ngơ ngác hỏi:

- Tỷ tỷ, làm sao mà người cũng đến Bắc Kinh hả?

- Làm sao? Bộ thành Bắc Kinh là của nhà ngươi chắc? Người đến được thì tại sao lại cấm ta đến à? Tức cười thật.

Tiểu Đào Hồng nói đến đây chợt đưa tay lên miệng đảo mắt ra dấu cho Đặng Tiểu Nhân im lặng rồi thấp giọng thì thầm:

- Đây không phải là chỗ nói chuyện, theo ta đến chỗ khác tiện hơn.

Đặng Tiểu Nhân gật đầu:

- Ừ, đi đâu người nói mau!

Tiểu Đào Hồng không đáp, nâng nhẹ nhàng tung mình, người đã bay ra ngoài một trượng. Đặng Tiểu Nhân cũng liền triển khai khinh công bám sát theo sau, thoáng chốc hai người đã tới phía dưới Bắc thành càn nhị.

Tiểu Đào Hồng liếc nhìn bốn phía xung quanh cuối cùng ánh mắt nàng dừng lại ở phía trên tường thành rồi nói nhỏ:

- Chúng ta lên trên đó ở trên cao nhìn xuống, không ai có thể đến gần được.

Đặng Tiểu Nhân gật đầu khen phải, hai người nhẹ nhàng bay vút lên, chóp mắt đã vất vẻo trên tường thành.

- o O o -